

LUTHERSKT Församlingsblad

3/2025 – Årg. 34

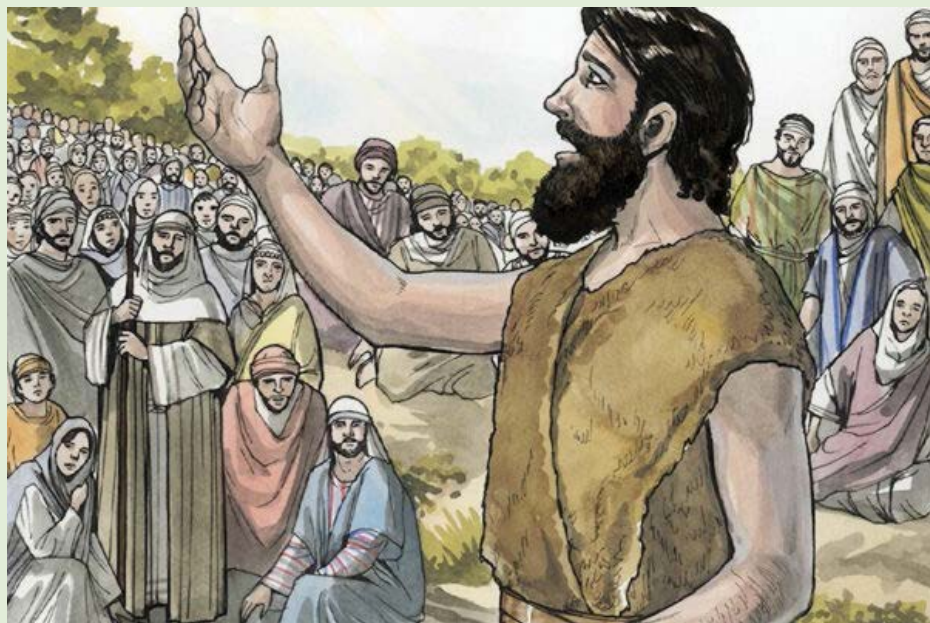
KOMMEN FÖR HERREN

1. Kommen för Herren med
tacksamhet, gamla och unga,
Kommen med fröjd att vår
Fader av hjärtat lovsjunga.
Vidga dig, bröst,
Lyft dig mot himlen, min röst,
Jubla Guds ära, min tunga!
2. Härliga verk hava framgått
ur Skaparens händer:
Sommarens ymnighet strödde
han kring våra stränder,
Syndares jord
Dukar han liksom ett bord,
Manna av himmelen sänder.
3. Gud har gjort under och
rikligt välsignat vår möda
Växten han givit, och jorden
har burit sin gröda.
Ån mera gott,
Rikare gåvor jag fått,
Själén till fågnad och föda.
4. Innan jag ropat om nåd,
är han redo att svara.
Saligt det är i hans heliga
tempel att vara.
Han i sitt ord
Mättar sin hungrande hjord,
Leder till källan den klara.
5. Kommen, I folk, och
förnimmen, att Herren är nära
Sjungen, I himlar och jord,
den Allsmåktiges ära.
Hjälp oss idag
Fader, att dig till behag
Heliga tackoffer bära.

Lova Herren 790

L.J.P. Nilsson, 1908

Tysk mel., Stralsund, 1665

Den helige Johannes Döparens dag eller Midsommardagen

Ur predikan över Apg. 17:22–31
av *Ingemar Andersson*

Midsommardagens texter har ett dubbelt innehåll. Dels handlar det om Gud som alltings Skapare och Herre, dels är det också Johannes Döparens dag, då vi firar minnet av honom som beredde väg för Herren.

Det gjorde Johannes genom att predika lag och evangelium. Skoningslöst förkunnade han domen över all synd och lät ett fulltonigt evangelium om Guds Lamm, som tar bort världens synd, ljuda.

Genom profeterna

hade Herren i århundraden undervisat, bestraffat och tröstat, varnat och förmanat och bevisat sitt folk all kärlek och omsorg. Men

så hade den sista profetrösten tystnat och ingen Herrens härold mer framträtt. Men nu var Herrens tid inne. Efter 400 års tystnad träder ånyo en Herrens profet fram i Israel, och han skulle bli den störste av dem alla, uppfyllelsen och slutpunkten av allt Herren gjort i gamla förbundets tid och övergången till nya förbundet, där Herren nu genom Ordets predikan och sakramentens förvaltning kallar syndare till sitt rike. Och så har Johannes Döparen inlett Nya förbundets ämbete med evangeliets predikan och förvaltandet av dopets nådemedel.

I Johannes Döparens fotspår

följde aposteln Paulus. Genom Ord och sakrament beredde han, som Johannes Döparen, Herrens väg. Ute på sin andra missionsresa hade han i Troas i en nattlig syn fått en kallelse till Makedonien och så med sina följeslagare seglat över Egeiska havet och kommit till Filippi, där de hamnade i fängelse för evangeliets skull, till stor välsignelse för fångvaktaren och hans familj.

Så hade de fortsatt ner genom Grekland och kommit till Tessalonika och Berea, där de fått ett blandat mottagande. Några tog emot Ordet med tacksamhet och glädje, ivrigt forskande i de heliga Skrifterna ”för att se om det kunde förhålla sig så” som Paulus predikade. Andra försökte i bitterhet och hat på allt sätt stoppa missionärerna och tysta förkunnelsen av evangelium om Jesus.

Paulus i Aten

För att rädda Paulus undan mobben skickade de kristna i Berea honom då vidare neråt kusten och förde honom till Aten, medan Silas och Timoteus blev kvar en tid i Berea. Så fick nu Paulus göra ett ofrivilligt uppehåll i turlistan i väntan på att hans följeslagare skulle komma efter.

Men, ingen skada skedd, nu kunde han ju passa på att ”göra Aten”, denna undersköna stad med dess fantastiska byggnadsverk, dess högtstående kultur, dess utvecklade samhällsliv och med världens främsta tänkare, som i olika skolor samlade lärjungar omkring sig.

Man föreläste, man samtalade och diskuterade, man utmanade till debatter, man sökte svaret på tillvarons gåtor. Epikuréerna funderade över livets mål och mening, hur man skulle uppleva lust och undgå smärta, hur man skulle bli fri och uppnå sinnesro, kunna njuta av livet utan fruktan för att gudarna i ett liv efter detta skulle straffa dem.

Stoikerna å sin sida hävdade att endast ett rent levnadssätt, där man viljefast motstod alla liderliga frestelser och lojalt underordnade sig Försynen, var det enda verkligt goda, och endast så kunde man finna livets mening.

Och atenarna lyssnade än till den ene, än till den andre och, enligt vår text, ägnade de ”all sin tid åt att tala om och lyssna till senaste nytt för dagen”.

För den religiösa servicen var det väl sörjt. Aten var uppfyllt av helgedomar tillägnade olika gudomligheter. Alla smakriktningar var tillgodosedda, och skulle man ha glömt någon, så hade man också rest ett altare med inskriften: *åt en okänd gud*.

Paulus gick där och hörde och såg. Men han ryckte inte på axlarna åt alltsammans och ägnade sig åt sightseeing i staden. Han upprördes i sin ande över alla avgudabilder och han ”samtalade i synagogan med judarna och med dem som fruktade Gud”. Och varje dag var han på torget, samtalande med dem han träffade om evighetsviktiga ting.

Paulus predikar omvändelse på Areopagen
(Wikimedia Commons).

På Areopagen

Epikuréer och stoiker gav sig i dispyt med honom, undrande vad denne pratmakare hade att framföra.

Några förstod att här förkunnades ”främmande gudar” när de fick

höra evangelium ”om Jesus och uppståndelsen”. De tog Paulus med sig till Areopagen för att han där offentligt skulle få lägga fram vad han lärde:

”Kan vi få veta vad det är för en ny lära du förkunnar? Det är underliga ting du låter oss höra. Nu vill vi veta vad det egentligen rör sig om.”

Och så träder Paulus fram med svaren på deras frågor. Han har sett att atenarna är ett religiöst folk. Han har sett alla deras gudabilder och också altaret åt den okände guden, och det är denne Gud, den okände, som Paulus predikar. Och så talar han till åhörarna om livets ursprung, om dess mål och mening, om tillvarons tider och gränser, om nådatid och dom, om skapelse och frälsning, om kallelse och omvändelse – och mitt ibland den tidens största filosofer och djupa tänkare talar aposteln om okunnighetens tider:

”Gud har länge haft överseende med okunnighetens tider, men nu befäller han människorna att de alla och överallt skall omvända sig. Ty han har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfärdighet genom den man som han har bestämt till det, sedan han erbjudit tron åt alla genom att uppväcka honom från de döda.”

Och så går det som det går när Herrens ord förkunnas. Många hånar Paulus och budskapet han förkunnar, några blir lite intresserade och vill höra mer, och några få kommer till tro, till omvändelse och frälsning.

I vårt land

Och nu träder Herren själv genom sin apostel fram för oss allesammans. Han har rest runt i vårt land och sett hur det står till.

– Jag ser av allting att ni är mycket religiösa. Jag har sett alla era gudabilder. Nu i midsommartid dyrkas särskilt naturens gud men också i spritens och sexkultens tempel offras det rikligt denna tid. Jag har sett såväl era husaltaren som era stora tempel, resta åt Mammon, era altaren för arbete och fritid, åt krig och fred osv, osv. Och mitt i allt, över hela ert land, reser sig ståtliga helgedomar som era fäder rest

åt himmelens Gud, som pryds av korsets symbol, men som numera bäst harmonierar med devisen: *åt en okänd gud*.

– Vad ni alltså tillber utan att känna, det predikar jag för er. Ni har fått lära er att ert yttersta ursprung är en ”big bang” årmiljoner tillbaka i tiden, att ni är tillkomna av en slump, av tillfälligheternas spel, utslängda i ett meningslöst universum, där människan är ett välutvecklat djur i toppen på stegen, men utan svar på frågorna om mål och mening här i världen. Så nu får vi försöka äta och dricka och göra oss så glada det går ... för i morgon måste vi dö.

Men var detta allt?

undrar du. Finns inga bättre svar på livets ödesfrågor – då är det verkligen hopplöst! Nej, detta var inte allt! Den Gud som har lagt livets frågor i djupet av din själ, som har inlagt evigheten i människornas hjärtan, det är honom jag förkunnar, han som är himmelens och jordens Skapare och Herre. Han är den som åt alla ger liv och anda och allt och han har av en enda människa skapat alla människor och folk.

Från honom har du utgått. Du är inget verk av en blind slump. Du försvinner inte i någon anonym massa i en meningslös tillvaro. Du är Skaparens! Du tillhör hans släkt. Han har skänkt dig liv och anda och allt. Han har skänkt dig tiden och utstakat gränserna.

Till vad? För att du skall söka Gud, om du möjligen skulle kunna treva dig fram till honom och finna honom, fastän han inte är långt borta från någon enda av oss. Han erbjuder tron åt alla och manar till omvändelse och frälsning. För han har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfärdighet, och då är det försent att vända om – men nu är det nådatid.

Därför erbjudes du i dag att bli ägare av ett evighetshopp. Du utgick en gång ur den Eviges hand, skapad i hans bild, av hans släkt. Men du har avfallit från ditt höga ursprung och blivit lagd under syndens förbannelse, av den rättfärdige dömd till en evig förtappelse, om du skulle dömas efter vad du förtjänat och vad Guds stränga rättvisa kräver.

Men du har blivit friköpt! Inte med förgängliga ting silver eller guld, utan med Kristi dyrbara blod (1 Petr. 1:18–19). Jesus, din Frälsare, har dött för dig, i de ogudaktigas ställe. Och nu kallar han dig till den frälsning han genom sin död och segerrika uppståndelse vunnit åt dig.

Sök Herren, medan han låter sig finnas

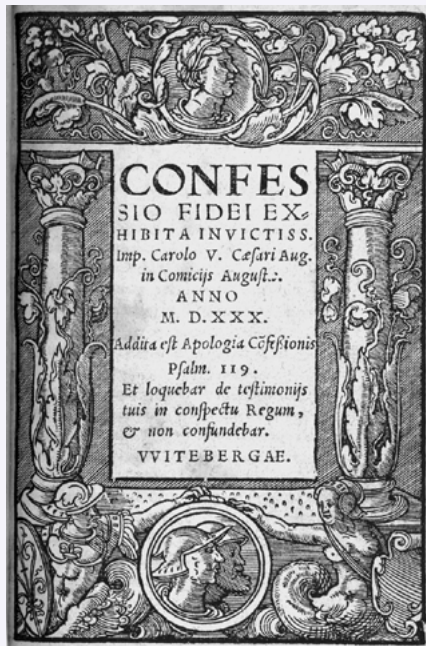
Han är inte långt borta från någon enda av oss. Länge har han haft överseende med okunnighetens tider, men nu kallar han till omvändelse, erbjudande tron åt alla. Här är ingen undantagen. Var och en, vem det än må vara, erbjudes genom Jesus Kristus trons gåva till omvändelse och salighet.

Sök därför Herren medan han låter sig finnas, åkalla honom medan han är nära. Den ogudaktige må överge sin väg, den orättfärdige sina tankar och vända om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall ge mycken förlåtelse (Jes. 55:6–7).

Amen.

OLA ÖSTERBACKA

Inför Augsburgska bekännelsens dag

Vår församling uppmärksammar Augsburgska bekännelsens dag, en festdag som helgas åt att denna bekännelse lades fram inför kejsar Karl V på försommaren (den 25 juni) i Augsburg år 1530.

Den Augsburgska bekännelsen är en av våra lutherska bekännelse-skrifter och ingår alltså i Konkordieboken, som antogs 1580. Året efter Augsburgska bekännelsen publicerade dess författare Philipp Melachthon en försvarsskrift, eftersom Augsburgska bekännelsen häftigt hade ”vederlagts” av de romersk-katolska teologerna, bl.a. Luthers gamle fiende Johan Eck, i motskriften *Confutatio pontifica*. Denna försvarsskrift bär namnet Augsburgska bekännelsens apologi och ingår också i våra lutherska bekännelseskrifter. Men här ska vi endast uppehålla oss vid den Augsburgska bekännelsen.

Den romersk-katolska kyrkans monopolanspråk

Den romersk-katolska kyrka, i vilken Luther växte upp och skolades teologiskt, omfattade en rad falska, obibliska läror. Dessa kunde vid-

makthållas med kraft därför att man hävdade att Kyrkan med stort K, den sanna, egentliga Kyrkan som Jesus talar om i Matt. 16:18, är liktydig med den romersk-katolska kyrkoorganisationen, som leds av påven. Den synen står man alltjämt fast vid från romersk-katolskt håll. Så kan man t.ex. läsa i Andra Vatikankonciliet de dekret om kyrkan (De Ecclesia §18): ”Vidare har detta koncilium beslutat att inför alla människor förklara och kungöra läran om biskoparna, apostlarnas efterträdare, som tillsammans med Petri efterträdare, Kristi ställföreträdare och hela Kyrkans synliga överhuvud, leder den levande Gudens hus.”

Den som vågade ifrågasätta påvens och hans kyrkas lära riskerade att bannlysas, att ställas utanför kyrkans gemenskap, och utanför denna fanns ingen frälsning. Påven Eugenius IV hade i bullan *Cantate Domino* vid konciliet i Florens år 1442 proklamerat följande:

”Den heliga romerska Kyrkan tror, förkunnar med stadig hand, bekänner och proklamerar att ingen som existerar utanför den Romerska Katolska Kyrkans gemenskap, inte endast hedningar, utan även judar, heretiker och schismatiker, kan bli delaktiga av det eviga livet, utan kommer att gå samma öde till mötes som dem Kristus sade i Matt. 25:42 ‘Gå bort ifrån mig, ni förbannade till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar’, om de inte före sitt livs slut blivit upptagen i flocken. Ingen, vilket barmhärtighetsverk de än utfört, även om de utgjutit sitt blod för Kristi skull, kan erhålla frälsning, om han inte underkastar sig och är innesluten i Kristi enda Kyrkans fullkomliga enhet”.

Luther kom alltmer att ifrågasätta uppfattningen att Kyrkan är identisk med den organisation som leds av påven. Redan i hans första föreläsningsserie över Psaltaren (1513–15) finns det ansatser till ett annat, mer bibliskt orienterat tänkande. Från 1518 och framöver kom Luther fram till sitt kyrkobegrepp och i skriften mot Ambrosius Catharinus (1521) tar han avstånd från att påven är Klippan, varpå kyrkan byggs. Luther blev fullständigt klar över att kyrkan i egentlig mening inte är någon yttre organisation, utan ”de troende hjärtanas församling”. Kyrkan är med andra ord alla kristna människor. I *Schmalkaldiska artiklarna* från 1537, en skrift som upptagits bland

den lutherska kyrkans bekännelseskrifter, skriver han i artikeln ”Om kyrkan”: ”Ett barn på sju år vet numera, Gud vare lov, vad kyrkan är: hon är nämligen de heliga troende och ’fåren, som höra sin herdes röst” (SKB, s 335). Den röst som fåren följer är alltså Kristi röst, inte påvens. Och Hans ord finner vi i Bibeln, den heliga Skrift. Med denna insikt kunde Luther genom sina studier i Bibeln – han var doktor med bibelexegetik som specialitet – mer och mer finna och tränga in den rätta kristna läran, som skymts av och legad gömd under århundraden av mänskliga och obibliska kyrkliga traditioners dammlager.

Som vi alla känner till var det flera frågor förutom läran om kyrkan – avlaten, synen på uppenbarelsen (Skriften allena eller Skrift plus tradition), rättfärdiggörelseläran m.m. – som gjorde att sprickan mellan den romersk-katolska kyrkan och de evangeliskt troende växte. Såväl den kyrkliga makten med påven i spetsen som den världsliga makten, företrädd av den tysk-romerske kejsaren Karl V, försökte kväsa den evangeliska rörelsen. Påve Leo X bannlyste Luther och vid riksdagen i Worms förklarade den världsliga makten honom fredlös. Dessa saker inträffade år 1521. Påve och kejsare trodde nog att det endast var en tidsfråga innan man kunde få bukt med Luther och hans anhängare. Men så började dramatiska händelser inträffa på världsscenen, som gjorde att Karl V fick lägga om sin politik, vad gällde motståndet mot de evangeliska.

Den politiska situationen

År 1526 hade turkarna, d.v.s. det Ottomanska riket, under Süleyman I vunnit en avgörande seger vid Mohács (Ungern) och därmed lagt under sig hela Balkan. Med 120 000 man och 500 tunga artilleripjäser belägrade man 1529 själva staden Wien, för att sedan, vid eventuell seger, kunna fortsätta in i Centraleuropa. Habsburgarna lyckades freda sig, men tiden var orolig och vad Karl V minst av allt önskade var ett p.g.a. kyrkoschism splittrat Europa. Det var också social oro. Bondekriget hade rasat 1525 och på sina håll hotade de anabaptistiska svärmerierna den samhälleliga ordningen.

Karl V hade lovat påven Clemens VII att återställa kyrklig ordning och enhet, med vilka medel som än behövdes, ”med godo eller ondo”. Hans ursprungliga plan var att ordna ett allmänt kyrkokoncilium för att bringa reda i tidens andliga oro, men detta motsade sig Clemens VII bestämt. I förhoppningen att återvinna de evangeliska furstarna på sin sida inbjöd så Karl V istället till riksdagen i Augsburg 1530. Rikets kurfurstar, furstar och ständer inkallades med mycket försonliga ordalag för att fatta beslut med anledning av turkarnas framträngande och religionsstriderna.

Luther själv var inte med vid riksdagen eftersom han fortfarande var ”tagen i rikets akt”, d.v.s. fredlös. Han lämnades kvar på slottet Coburg, där han mottog underrättelser om händelsernas gång. Det blev istället Melachthon som författade den bekännelse som lades fram vid Augsburg. Luther hade dock läst den innan, och då uttryckt sitt gillande bl.a. med orden om att han själv inte skulle kunnat klara av att ”gå så försiktigt fram”.

Luthers karaktäristik är träffande. *Augsburgska bekännelsen* är ett försiktigt, ekumeniskt strävande dokument. Melanchthon, kallad ”den moderate reformatorn” och som fortfarande 1530 hoppades på kyrklig enhet, tog hänsyn till den politiska situationen såväl i kyrkan som i riket då han författade denna bekännelse. Tre principer var styrande vid författandet. För det första betonas de läropunkter där läromässig enhet med den romersk-katolska kyrkan förelåg, t.ex. treenighetsläran. För det andra avgränsas mot sådana motståndare till den romersk-katolska kyrkan som man ofta sammanfördes med, t.ex. vederdöparna (anabaptisterna). För det tredje förtigs eller åtminstone tonas sådana läropunkter ned, som stod i uppenbar strid med den romersk-katolska kyrkan. Exempel på det sistnämnda är läran om arvsynden (den romersk-katolska kyrkan räknar inte med någon kvarblivande arvsynd efter dopet) och, intressant för oss, påvens överhöghet. I Augsburgska bekännelsen möter man inget förkastande av påveämbetet.

Augsburgska bekännelsens ställning och huvudärende

Augsburgska bekännelsen är lutherdomens huvudbekännelse. Det är faktiskt den första bekännelseskrift som antogs. Luthers båda katekeser författades visserligen något år tidigare, men de antogs inte som bekännelseskrifter förrän över trettio år senare. *Augsburgska bekännelsens* centrala ställning erkänns också av bekännelseskriterierna själva. Så sätts i företalet till Konkordieboken tydligt Augsburgska bekännelsen framför de andra bekännelseskriterierna (SKB, s 33ff.). Och *Konkordieformeln* vill ingenting annat vara än ”samfällad, klar, vederbörlig och slutgiltig upprepning och förklaring av några artiklar i den Augsburgska bekännelsen”, om vilka meningsskiljaktigheter rått (SKB, s 540).

Augsburgska bekännelsen är alltså de lutherska bekännelseskriteriernas centrum, men dess eget centrum är Bibeln. Liksom de tre fornkyrkliga trosbekännelserna är *Augsburgska bekännelsen* ingenting annat än en koncentrerad utläggning av den heliga Skriften. Den är ingen norm eller storhet vid sidan av Skriften, utan äger sin framskjutna ställning endast tack vare sin samstämmighet med Skriften. Och naturligtvis har *Augsburgska bekännelsen* samma medelpunkt som Skriften själv, nämligen syndarens rättfärdiggörelse inför Gud. Denna medelpunkt återfinns i art. IV, där det under hänvisning till Rom. 3 och 4 heter:

”Vidare lära de, att människorna icke kunna rättfärdiggöras inför Gud genom egna krafter, egen förtjänst eller egna gärningar, utan att de rättfärdiggöras utan förskyllan för Kristi skull genom tron, när de tro, att de upptagas i nåden och att synderna förlätas för Kristi skull, vilken genom sin död åstadkommit tillfyllestgörelse för våra synder. Denna tro tillräknar Gud som rättfärdighet inför honom” (SKB, s 58).

De människor, för vilka denna sak blivit verklighet, är desamma som utgör kyrkan. De är ”de heliga troende och fåren, som höra sin herdes röst” (SKB, s 335). De lever av evangeliet om syndernas förlåtelse, att Herden gett sitt liv för fåren (Joh. 10:11). De följer och skyddas av Honom, som låter dem vila på gröna ängar, som för dem till vatten där de finner ro. Han ger liv åt deras själar, han leder dem på rätta vägar för sitt namns skull (Ps. 23:2–3).

Lars Borgström

Begäran om utträde ur Svenska kyrkan

Nedanstående är den utträdesbegäran som denna tidnings redaktör sände till Uppsala Domkyrkoförsamling under hösten 2007. Den sändes även till Stockholms biskop och ärkebiskopen i Uppsala. Av de två biskoparna och ca tolv prästerna som fick skrivelsen mottog jag endast ett svar. Den prästen och jag hade barn i samma skolklass och kanske därför såg han sig skyldig att skriva någonting. Han svarade:

”Jag beklagar naturligtvis att du anser att du inte längre kan tillhöra Svenska kyrkan och att du dessutom på ett, i mitt tycke svepande sätt, markerar ditt avståndstagande från domkyrkoförsamlingen. Jag tror inte att det är meningsfullt att gå in på några detaljer här, utan kan bara hoppas att du får vara till välsignelse i ett annat sammanhang istället.”

Trots att jag döpts, gått i söndagsskola, konfirmerats, prästvigts och tjänstgjort drygt sju år som präst i Svenska kyrkan var det endast en stor befrielse att lämna det avfallna samfundet. Det var ett steg som jag aldrig ångrat. Här följer så min utträdesbegäran.

Till domprost Tuulikki Koivunen Bylund och övriga präster i Uppsala Domkyrkoförsamling

Härmed, genom denna skrivelse, utträder undertecknad ur trossamfundet Svenska kyrkan. Jag anser att anledningen till mitt utträde bör komma till er kännedom och har därför skrivit följande förklaring.

Svenska kyrkan har, under det senaste århundradet, allt mera avlägsnat sig från troheten till Guds Ord och den evangelisk-lutherska bekännelsen (SKB). Det läromässiga avfallet har upptrappats från mitten av 1900-talet in i vår tid. Detta läromässiga avfall hör nära samman med bibelkritiken som är av mycket äldre datum men som alltjämt frodas och bär sin frukt, inte minst i Svenska kyrkan.

Det finns vissa avgörande och ödesdigra händelser som klart påvisar det läromässiga avfallet. Man har infört lärosatser som inte är förenliga med Guds Ord. Det som här kan nämnas är kvinnans behörighet till prästämbetet. I och med detta beslut åsidosattes Den Heliga Skrift och dess undervisning [1 Kor. 14:33-38, 1 Tim. 2:11-12].

Därefter har Svenska kyrkan gått allt längre i avfall och lämnat troheten till Ordet och den evangelisk-lutherska läran. Inom Svenska kyrkan välsignar man numera homosexuella par och står även beredd att viga sådana. Detta är ytterligare ett bevis på att Svenska kyrkan har gett upp tron på den Heliga Skrift som den enda norm varefter alla läror och lärare ska prövas och bedömas [Se inledningen till Konkordieformeln, SKB s. 499]. Det Gud klart förbjuder i sitt ord och som utestänger från det eviga livet, det välsignar Svenska kyrkan [1 Kor 6:9-10, 1 Tim 1:8-10]. Biskopar och prästerskap är satta som lärare och själasörjare för att föra människor till det eviga livet i Himmelen, men istället anvisar de människor vägen till förtappelsen.

I Uppsala domkyrkoförsamlings fall räcker det att nämna Ecce Homo-utställningen för att tydligt uppvisa att det är en församling som trotsar Guds Ord. Ni drar er inte ens för att visa upp homoerotiska Jesusbilder.

Antagandet av GD, den gemensamma deklARATIONEN om rättfärdiggörelsen, som man undertecknat tillsammans med den romersk-katolska kyrkan, innebär även det ett avfall från den evangelisk-lutherska läran. Här blandas helgelsen in i vår rättfärdiggörelse, som enligt Bibeln sker enbart p.g.a. Kristi förtjänst och som vi tillägnar oss genom tron allena (Rom. 3:24-26, 5:1, Ef. 1:7, Tit. 3:4-7). Den evangelisk-lutherska kyrkan avvisar all gärningslära och bekänner att rättfärdiggörelsen genom tron allena är den artikel som hela kyrkan står och faller med.

Svenska kyrkans antagande av Bibel 2000 är ytterligare en milstolpe på den väg som leder bort från tron. Här handlar det om centrala trossanningar som ifrågasätts. Genom att använda Bibel 2000 i gudstjänster och förrättningar erkänner man därmed indirekt den teologi som ligger bakom Bibel 2000. Även om det finns språkliga förtjänster riskerar man sin egen tro om man använder denna översättning. Och används den i gudstjänster riskerar man att föra andra vilse [se Seth Erlandsson: "Guds Ord och bibelkritiken" (XP Media)].

Som om inte ovanstående vore nog har Svenska kyrkan dessutom

förnekat Jesu tydliga anspråk på att vara världens ende Frälsare [Joh. 14:6]. Synkretiska gudstjänster, där Svenska kyrkans prästerskap framträtt tillsammans med hednapräster och gett sken av att man har samma gud, hör inte till ovanligheterna. Jesu klara ord: ”Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern” [Joh. 5:23] eller Johannes klara ord: ”Den som förnekar Sonen har inte heller Fadern” [I Joh. 2:23] trampar man under fötterna eller förklarar bort på ett sätt som redan stöter det naturliga förnuftet genom sin intellektuella undermålighet. I detta sammanhang, när vi talar om falsk synkretistisk gudstjänst, kan även nämnas de s.k. sofiamässorna.

Inom Svenska kyrkan har sedan länge den trons enhet som Guds Ord och bekännelsen talar om, och som är en förutsättning för medlemskap och gemenskap, gått förlorad [1 Kor 1:10, Ef 4:5, Augsburgska bekännelsen artikel VII, SKB, s. 59]. Svenska kyrkan är inte en kyrka på Den Heliga Skrifts och den evangelisk-lutherska bekännelsens grund och kan därför inte utgöra något andligt hem för evangelisk-lutherska trosbekännare. Vill man vara trogen Ordet och den lutherska bekännelsen är det ohållbart att vara medlem i en kyrka som lämnat denna trohet.

Det har ödeläggande följder för Guds folk om man inte tar det steg som Guds Ord föreskriver [Matt 7:15, Rom 16:17, Upp 18:4]. Det måste ske en kompromisslös brytning med allt som bedrövar Guds Ande. Detta gäller såväl den enskilde som församlingen. I annat fall lämnar Anden oss och ljusstaken flyttas från dess plats [2 Kor 6:14-7:1, Gal 5:16-26, Upp 2:4-5, 14-16]. Om man utsätts för falsk lära är risken stor att man förlorar tron. Därför måste man hålla sig till rätt förkunnelse. Eftersom det är helt uppenbart att Svenska kyrkan och Uppsala domkyrkoförsamling avfallit från Guds Ords lära kan jag inte längre kvarstå som medlem. För mitt samvetes skull utträder jag – jag vill varken ekonomiskt eller på annat sätt stödja er verksamhet.

Den främsta anledningen till att jag skriver denna förklaring är att ni, präster i Uppsala domkyrkoförsamling, skall få en möjlighet till besinning och omvändelse. I Bibeln talas det om att lärare (i den

kristna tron) skall få en mycket strängare dom än övriga [Jak. 3:1]. Varför predikar ni inte lag och evangelium så att människor kan föras in i livet i Gud? När talade ni senast om för församlingen att de alla är förtappade syndare [Rom. 3:23] (lagen), men att de alla är återlösta, friköpta, genom Jesu blod [Rom 3:24] (evangeliet) och att de genom tron på Jesus, världens ende Frälsare [Joh. 14:6, Apg 4:12] har evigt liv och salighet [Joh. 3:16]? Har ni inte själva fått era ögon öppnade för denna sanning (det enda nödvändiga!) skall ni inte träda upp som predikanter utan avsäga er era uppdrag. Jag ber och vädjar till er att låta er omvändas. Guds löften gäller alla människor utan undantag. Hur stor synd och falsk lära ni än har gjort er skyldiga till, så står förlåtelsen och frälsningen öppen för er. Paulus fick förlåtelse för sin fariseism och sitt förföljande av de kristna. Det finns nåd för den störste av syndare. Omvänd er därför i Jesu namn! Det kommer en dag då det är för sent.

Lars Borgström, komminister redemptus

SHUTTERSTOCK

Frågor och svar

Det händer att denna tidnings redaktör får frågor om Bibeln och luthersk teologi. Därför kommer det från och med detta nummer att införas ett stående avsnitt med frågor och svar.

Vad gör Jesus i himlen nu?

- Han ber för oss som vår Överstepräst (Hebr. 7:25).
- Han vädjar gott för oss, d.v.s. framställer sin egen försoning inför Fadern, så att vi lever i ständig förlåtelse (Rom. 8:34, Hebr. 9:24, 1 Joh. 2:1).
- Han regerar hela tillvaron (Matt. 28:18, Kol. 1:16–17, Hebr. 1:3, Ef. 1:20–22, Upp. 19:16) och sin kyrka (Matt. 16:18, Ef. 5:23, Kol. 1:18). Detta regerande sker tillsammans med Fadern och den helige Ande. I sitt agerande utåt, mot världen (den ”gudomliga ekonomin”) verkar de tre gudomspersonerna alltid tillsammans, på ett odelbart sätt (*opera Trinitatis ad extra sunt indivisa*). Fadern, Sonen och den helige Ande handlar aldrig separat eller oberoende av varandra, utan alltid enhetligt som en Gud.

Bryr Han sig bara om Guds rike?

Nej, Jesus (Gud) bryr sig om hela skapelsen, men det finns en rangordning vad gäller Hans omsorg, hur mycket Han bryr sig om sin skapelse.

- För det första har vi Guds *allmänna försyn* (providentia generalis). Den omfattar allt skapat, alltså även växterna och djuren. Att Gud har omsorg om växterna säger Jesus i Bergspredikan: ”Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem.” (Matt. 6:28–29). Att Gud även har omsorg om djuren framgår av vad Jesus i samma sammanhang säger om fåglarna: ”Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem” (Matt. 6:26). I Ps. 147:9, som är en lovsång till den Allsmäkti-

ge, prisas Gud såsom den som ”ger föda åt djuren, åt korpens ungar som ropar”.

- För det andra har vi Guds *särskilda försyn* (providentia specialis). Med detta menas den omsorg som Gud har om människorna. Människan intar en särställning i skapelsen. Vi är skapade till Guds avbild och satta att råda över fiskarna i havet och fåglarna under himlen. Jesus säger till sina lärjungar: ”Ni är mer värda än många sparvar” (Luk. 12:7). Därmed antyder Han, vilket stort värde Gud sätter på en människas själ. Inom den särskilda försynen görs inte någon åtskillnad mellan människor. Såväl kristna människor som otroende är inneslutna i Guds särskilda försyn. Jesus säger i Bergspredikan om Gud: ”Han låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga” (Matt. 5:45).
- För det tredje, slutligen, har vi Guds *synnerligaste försyn* (providentia specialissima). Det är den omsorg Gud har om de kristna människorna. Egentligen skulle Gud vilja ha denna omsorg om alla människor, men eftersom inte alla tar emot Hans kärlek, är det bara vissa som blir föremål för Hans synnerligaste försyn. Vadhelst som händer den kristne i livet får han eller hon vara viss om att det är den kärleksfulle Fadern som ligger bakom det hela till ens eget bästa. ”Vad Han tar och vad Han giver, Samme Fader Han förbliver, Och hans mål är blott det ena: Barnets sanna väl allena”, skriver Lina Sandell i sin kända psalm ”Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara”. I Romarbrevet skriver Paulus: ”Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud” (Rom. 8:28). När lidandet möter, kan man alltså som kristen förlita sig på, att Gud ser allt ur evighetens synpunkt, att Han vet vad som är bäst för en med tanke på ens eviga väl. Man kan räkna med att det finns osynliga trådar, som binder samman allt i ens liv, och att det är en kärleksfull Fader som håller dessa trådar i sin hand.

Lars Borgström

Homosexualitet och kvinnliga präster – två frågor som hör ihop

Inte så sällan får man höra att eftersom kyrkor har ändrat sig förut, i frågorna om kvinnans underordning och kvinnliga församlingsledare, kan de göra det nu också, i frågan om homosexualitet. Det är som att säga: Eftersom vi har brutit mot ett visst bud tidigare (1 Kor. 14:37) så kan vi bryta mot ytterligare bud. Så förvänd kan logiken bli hos den som börjat beträda avfallets väg. Den rätta inställningen borde istället vara att omvända sig från sin första överträdelse och dessutom hålla fast vid alla övriga Guds bud.

Det finns också de som menar att det är skillnad mellan å ena sidan homosexualitet och å andra sidan frågorna om kvinnans underordning och kvinnliga församlingsledare, nämligen därigenom att de senare frågorna skulle vara öppna för olika uppfattningar utifrån bibeltexterna. *Så är det emellertid inte!* Lika entydigt som Bibeln förbjuder homosexualitet, lika otvetydigt framhåller Bibeln mannens överordning (1 Mos. 3:16, Ef. 5:22–24, 1 Kor. 11:3, Kol. 3:18, 1 Petr. 3:1–6) och det exklusivt manliga ledarskapet i kyrkan (1 Tim. 2:11–15, 1 Kor. 33b–38, 1 Tim. 3:2).

De som intar den feministiska ståndpunkten att könen är absolut jämställda anför ofta Ef. 5:21, att man och kvinna ska underordna sig varandra. Men redan i nästa vers följer uppmaningen till hustrurna att underordna sig sina män (Ef. 5:22). Någon motsvarande uppmaning, att männen ska underordna sig sina hustrur, kommer inte. Uppmaningen till ömsesidigt underordnande måste därför förstås på ett sådant sätt att den harmonierar med den nästföljande versen och hela övriga Bibelns undervisning i denna fråga, att mannen är kvinnans huvud. Lösningen är enkel, nämligen att det ömsesidiga underordnandet handlar om att vara ”innerligt tillgivna varandra i syskonkärlek”, att ”överträffa varandra i ömsesidig aktning” (jfr. Rom. 10:12) medan hustruns underordning handlar om att låta mannen fatta besluten för familjen – efter att på ett självutgivande sätt (med Kristus som förebild, Ef. 5:25) tagit hustruns och barnens bästa i beaktande.

Feministteologer brukar också påstå att det fanns kvinnliga församlingsledare i urkyrkan, men att patriarkatet sedan förbjudit kvinnor att inneha en sådan position. När det gäller kvinnliga församlingsledare är Bibeln emellertid tydlig. De finns inte. Kvinnan får inte heller predika eller undervisa. De kvinnliga gestalter som brukar lyftas fram – och som skulle tala mot det exklusiva manliga ledarskapet – är dessa: Kvinnan vid Sykars brunn (Joh. 4), Maria Magdalena (Matt. 28:8), Priscilla (Apg 18:24–26), Junia (Rom. 16:7), Lydia (Apg. 16) och Filippas döttrar (Apg. 21:9). Vid närmare påseende visar det sig att ingen av dessa predikade i församlingens gudstjänst eller var församlingsledare. De antingen förkunnade Guds ”härliga gärningar” (1 Petr. 2:9) i det levande livet, såsom alla kristna – män som kvinnor, präster som lekmän – är kallade att göra (kvinnan vid Sykars brunn och Maria Magdalena). Eller så undervisade de i en privat situation, tillsammans med sin man (Priscilla). Eller så understödde de församlingen ekonomiskt och tjänade den praktiskt (Lydia). Eller så profeterade de, något som kvinnor får göra (1 Kor. 11:5) och som är något annat än att predika (Filippas döttrar). Junia var förmodligen en kvinna (men kan ha varit en man vid namn Junias) som möjligtvis kan ha varit ”apostel” (men mer troligt högt ansedd av apostlarna) – en titel med ett mycket brett betydelsefält. Junia duger alltså inte som exempel för att belägga att Bibeln tillåter kvinnliga församlingsledare. Den enda kvinna vi möter som hade en undervisande ledarställning var Isebel (Upp. 2:20), och Herren gav det inte sin berömmelse.

Det är ödesdigert att ge efter för feminismens jämställdhetskrav. Erfarenheten visar att där man saknat den andliga kraften att stå emot feminismen har man även anpassat sig efter andra världsliga ideologier. De kyrkor och församlingar som accepterar kvinnliga präster/pastorer kommer också inom kort att acceptera homosexuella förhållanden – om så inte redan skett. Dessa två frågor hör nära samman, därför är det mycket olyckligt när de skiljs åt.

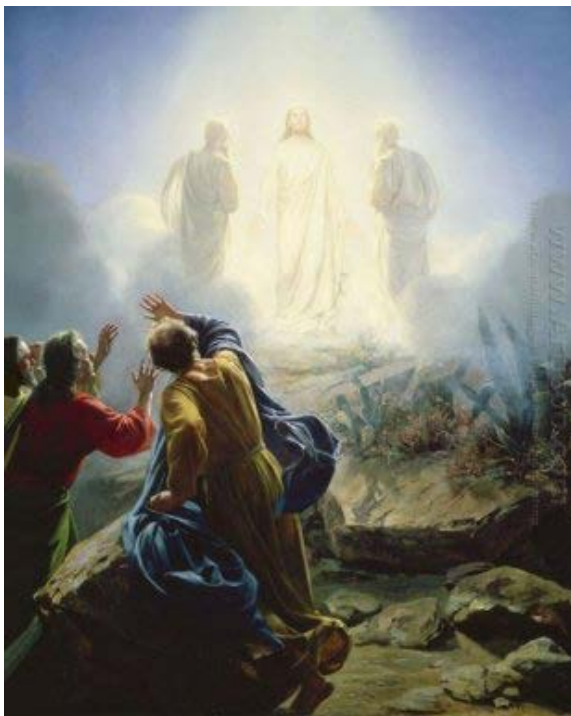
Lars Borgström

Inför Kristi förklarings dag: Herrens härlighets ljus

Det finns ett fåtal berättelser i Bibeln om människor som fått se Herren i hans härlighet. Tre av Jesu lärjungar fick en skymt av den himmelska härligheten vid det tillfälle som brukar kallas Kristi förklaring. En av dem som var med i detta härliga ljus var Mose. Han fick också se Herrens härlighet när han var på Sinai berg och tog emot lagtavlorna, som Gud skrev på för andra gången.

Mose fick bara se Gud på ryggen (2 Mos 33). Han fick inte se honom i hans fulla härlighet. Ändå började hans ansikte stråla (2 Mos 34:29). Han måste täcka för sitt ansikte med en slöja när han mötte sitt folk.

Människan kan inte tåla Guds fulla härlighet. Vi är nämligen syndare, och synden kan inte vara där Gud är. Därför förordnade Gud att det skulle finnas ett förhänge framför det allra heligaste i templet, där hans helighet bodde. Den slöja som Mose hängde framför sitt ansikte har en symbolisk betydelse. Paulus skriver i 2 Kor 3 att den betecknar förhärdelsen som förkastar Guds uppenbarelse i Skriften. De som inte tar emot Kristus som Messias, den som GT utlovade, har en slöja framför sina ögon. Men den som omvänder sig till Kristus får se in i Herrens härlighet med obeslöjat öga.

Oljemålning av Carl Bloch (1834–1890).

Med våra fysiska ögon får vi se Herrens härlighet först i himlen. Då är synden inte mera något hinder för att se Gud. Om det vittnar det brutna förhänget i templet, när Jesus dog på korset, gjorde syndens makt om intet och öppnade vägen till himlen. I himlen ska vi inte bara se Jesus som människa, så som hans lärjungar och de som mötte honom för 2000 år sedan fick göra. Då ska vi se honom i hans fulla härlighet, i en större glans än Petrus, Jakob och Johannes fick bevittna på det höga berget. Då finns inte mera något hinder att se Herrens fulla härlighet. Då ska våra ögon tåla Herrens härlighets ljus.

Men här på jorden kan vi bara se honom i tron. Vi kan få uppleva stunder när åsynen av honom är överväldigande och ger oss en föraning om den himmelska härligheten. Men att det är flyktigt ser vi av berättelsens fortsättning, när de tre lärjungarna blev ensamma med Jesus. Då måste de återvända till den krassa verkligheten, där de möttes av prövningar och otro.

Vi har fått anvisningar om hur vi kan få se Herrens härlighets ljus: genom Skriften som vittnar om Honom som är ljuset. Låt inte otrons slöjor föra oss vilse i världens mörker, utan se på Honom som kan omvända vårt sinne och bli vårt ljus.

*Först i hans himmel skall vi få
se all hans glans och ära
och med hans helgon evigt så
vårt lov för honom bära.
Och där skall vi med klarnad blick
få se vad vi på jorden fick
blott som en spegling skåda.
(Hemming från Masku)*

Bön: Käre Jesus! Ta bort den slöja som min synd har hängt för mitt öga så att jag kan se hur din kärlek strålar mot mig. Låt mig få se din härlighet i Ordet och sakramenten som du gett mig som ljus på min väg. Amen.

Ola Österbacka

Kristus i tolvprofetboken

De tolv profetböcker som avslutar Gamla testamentet är mindre till omfånget än de s.k. ”större profeterna”, d.v.s. Jesaja, Jeremia, Hesekiel och Daniel. Därför kallas de ofta de ”mindre profeterna”. När man använder en sådan term är det viktigt att ha i minne att det endast är omfånget på boken som åsyftas, inte profeternas andliga storhet eller inflytande.

Under gamla förbundets tid var det ovanligt med böcker i den mening vi tänker oss, alltså sidor bundna vid varandra och inramade i en bokpärm, vilket gör att man som läsare enkelt och snabbt kan förflytta sig mellan de olika delarna av boken. Istället användes skriftullar. Pergamentet rullades omkring två stavar. Så hade man t.ex. en rulle för Jesajas bok, en annan för Hesekiels bok, ytterligare en annan för var och en av Moseböckerna o.s.v. De tolv mindre profeterna rymdes i en rulle, den s.k. tolvprofetrullen. Vi talar idag ofta om tolvprofetboken.

Under olika delar av gudstjänståret läste man i synagogan olika delar av Gamla testamentet – och gör så fortfarande bland judarna. Först lästes en text ur Lagen, ”Torah”, d.v.s. de fem moseböckerna, som intog en särställning. Det var hedrande att få läsa ur Skriften under synagogans gudstjänst, och allra mest hedrande var det att få läsa den första texten, den ur moseböckerna. Sedan lästes profeterna, ”Neviim”. I Luk. 4:16 ff. står det om hur Jesus fick läsa ur profeten Jesajas bokrulle. Tolvprofetboken hörde alltså till den andra huvudkategorin, profeterna, och lästes vid olika tillfällen under gudstjänståret. De tolv profeterna är Hosea, Joel, Amos, Obadja, Jona, Mika, Nahum, Habackuk, Sefanja, Haggai, Sakarja och Malaki.

Vad kan sammanfattande sägas om de tolv mindre profeterna? De är som sagt alla förhållandevis korta. Den längsta, Hosea, omfattar fjorton kapitel och den kortaste, Obadja, utgörs av ett enda kapitel. De äldre av dem härstammar från 700-talet f.Kr och den yngsta, Malaki, är från 400-talet f.Kr.

När det gäller historisk bakgrund och till viss del innehållet kan de

tolv mindre profeterna delas in i olika grupper: Först har vi Hosea, Amos och Mika, som verkade i mitten av 700-talet. De två första av dessa, Hosea och Amos, verkade i Nordriket medan Mika verkade i Sydriket. Ett huvudmotiv i Hoseas bok är varningar för avgudadyrkan, bildligt skildrat som äktenskapsbrott. Amos fördömde med särskild skärpa de mäktigas orättvisor mot de fattiga. Detta motiv återkommer hos Mika, som var Jesajas samtida och, som sagt, framträdde i Sydriket under 700-talets sista del.

Till nästa grupp kan vi föra Sefanja, Nahum och Habackuk. De tillhör alla 600-talets sista decennier, som motsvarar förra delen av Jeremias verksamhetstid. Sefanjas profetior är bl.a. riktade mot Assyrien och dateras till kung Josias regering, som tog sin början ca 640 f.Kr. Nahums bok ger uttryck för jubel inför Nineves fall och det assyriska väldets undergång år 612 f. Kr. Nineve återkommer vi till, eftersom det var dit profeten Jona sändes. Innehållet i Habackuks bok saknar dateringar. Somliga tror att den är skriven under det tidiga 600-talet f. Kr, andra att den är skriven nästan hundra år senare, ca 600 f. Kr.

Sedan har vi Haggai, Sakarja och Malaki. Dessa avspeglar situationen under och efter 500-talets sista decennier, då det gällde att återställa folkets religiösa liv efter deportationerna till Babylon och andra olyckor, bl.a. genom templets återuppbyggnad. Enligt Esr. 5:1 var profeterna Haggai och Sakarja aktivt pådrivande i denna sak, vilket stämmer med innehållet i Haggais bok och i Sak. 1–8 (jfr fotnoterna i Folkbibeln 2015 till Hagg. 1:1; Sak. 1:1). Dessa avsnitt dateras tydligt till ca år 520 f. Kr. Malakis bok vill liksom Haggais väcka vördnad för den återupprättade tempelgudstjänsten.

Obadja och Joel är svåra att knyta till någon särskild tidsperiod, men Obadjas klagan över det edomitiska grannfolket kan passa till tiden närmast efter Jerusalems fall, alltså strax efter 586 f. Kr. Jonas bok utspelar sig under mitten av 700-talet f.Kr. Jona var en profet som verkade i Israel under Jerobeam II:s tid, strax innan Israel (Nordriket) föll för assyrierna år 722 f.Kr. Han fick Guds uppdrag att bege sig till Nineve, Assyriens huvudstad, för att predika omvändelse.

Kristus i tolvprofetboken

Kan någonting mer sägas om tolvprofetbokens innehåll? Jesus säger att skrifterna vittnar om Honom (Joh. 5:39) och till de lärjungar som Han mötte på påskdagen, då de var på väg till Emmaus, var Han t.o.m. så specifik, att Han sade att det står skrivet om Honom i ”Mose lag, hos profeterna och i psalmerna” (Luk. 24:44) – alltså i samtliga delar av Gamla testamentet. Kortfattat ska därför nämnas hur Jesus framställs i de tolv mindre profetböckerna:

I Hoseas bok framställs Han som Brudgummen, som visar trofasthet mot sin trolösa hustru (Hos. 2:19) och som den som kommer tillbaka från Egypten (Hos. 11:1).

I Joels bok omtalas hur den helige Ande, som Jesus sände på pingstdagen, ska utgjutas över allt folket (Joel 2:28–29). Herren dag, domens dag, ska komma men ”var och en som åkallar HERRENS namn ska bli frälst” (Joel 2:32) – alltså Jesu namn (Rom. 2:13).

I Amos bok talas det om att ”på den dagen” ska Herren låta ”solen gå ner vid middagstid och lägga landet i mörker mitt på ljusa dagen” (Amos 8:9). Detta skedde när Jesus hängde på korset. Herren säger också att Han i kommande dagar ska resa upp ”Davids fallna hydda” (Amos 9:11), vilket är det andliga tempelbygge, där Jesus är hörnstenen.

I Obadjas bok talas om att ”Frälsare ska dra upp på Sions berg för att döma Esaus berg. Och riket ska tillhöra HERREN” (v 21). I ljuset av Nya testamentet får detta sin uppfyllelse genom Jesu frälsningsverk och Hans apostlars utgående i världen med frälsningens budskap, med utgångspunkt från Jerusalem. Esaus berg, d.v.s. edomiterna, är bilden av Guds församlings alla fiender.

I Jonas bok är det framför allt Jonas tecken, att profeten låg i den stora fiskens buk tre dagar och tre nätter (Jona 2:1, Matt. 12:40), som pekar fram mot Jesus, nämligen mot Hans död och uppståndelse. Jonas tecken pekar inte bara på uppståndelsen, utan även på Jesu försoningsverk: Frälsaren offrade sig själv för andras räddning. Detta hände även med Jona – naturligtvis i en mer begränsad mening – när han kastades i havet för att rädda besättningsmännen (Jona

1:12–15). Vi kan också se nineviternas omvändelse som en del av Jonas tecken. Liksom dessa omvände sig p.g.a. Jonas förkunnelse, blir många människor över hela världen omvända av det evangelium som predikas i Jesu namn.

I Mikas bok omtalas Han som den Evige, som ska födas i Betlehem (Mika 5:2) och som i den yttersta tiden ska grunda ett fridsrike (Mika 4:1). Han är vidare Herden som går före sitt folk (Mika 2:12–13).

I Nahums bok omtalas glädjebudet om den som kommer med frälsning (Nah. 1:15).

I Habackuks bok sägs att Gud ”drar ut” för att ”frälsa sin smorde” (d.v.s. Messias). Detta syftar närmast på David, men denne förebådar Kristus som räddades ur döden. I Habackuks bok finns också de i Nya testamentet (Rom. 1:17, Gal. 3:11, Hebr. 10:38) citerade orden att ”den rättfärdige ska leva genom sin tro” (Hab. 2:4).

I Sefanjas bok omtalas återkommande Herrens dag, d.v.s. domens dag, men också om hur Herren ”bor i dig”, är ”Israels Kung” och ”tar bort straffdomarna” (Sef. 3:15) – alltsammans syftande på Jesus. Här finns också profetian om att ”dottern Sion” ska ”jubla” och ”ropa av glädje”, vara glad och fröjda sig av hela sitt hjärta (Sef. 3:14), vilket uppfylldes vid Jesu intåg i Jerusalem.

I Haggais bok omtalas den kommande härlighetens hus, som ska ha större härlighet än det gamla templet och som ska ”ge frid” (Hag. 2:6–9). I ljuset av Jesu tal om sig själv som det nya templet (Joh. 2:19–21) och att Han är fridsfursten (Jes. 9:6, Joh. 14:27) förstår vi att det handlar om en Kristus-profetia.

I Sakarjas bok omtalas Han som Herrens tjänare Telningen som ska komma (Sak. 3:8) och utplåna landets missgärning ”på en enda dag” (Sak. 3:9). Denne telning ska vara ”präst” och kung (Sak. 6:12–13). Han ska vidare rida in i Jerusalem på en åsna och hyllas som konung (Sak. 9:9), men också säljas för trettio silvermynt (Sak. 11:12) och ”genomborras” (Sak. 12:10). Det framgår att det är Herren själv, Gud Fader, som slår denne telning, som också kallas ”herde”: ”Svärd,

upp mot min herde, mot den man som står mig nära! säger Herren Sebaot. Slå herden så att fåren skingras” (Sak. 13:7).

I Malakis bok beskrivs Han slutligen som ”förbundets ängel”, som kommer till sitt tempel (Mal. 3:1), men först ska en budbärare gå före Honom. Denne budbärare blev Johannes Döparen (Matt. 11:10). Han beskrivs vidare som ”rättfärdighetens sol”, som går upp med ”läkedom under sina vingar” (Mal. 4:2). De som träffas av dess strålar blir så lyckliga att de kommer ut och hoppar ”likt kalvar som släpps ur sitt bås” (Mal. 4:2).

Lars Borgström

Två nya småskrifter

Detta församlingsblads redaktör har publicerat två nya småskrifter i *Biblicums* serie:

- Nr 20 Kvinnliga präster i Bibelns ljus (48 s)
- Nr 21 Nicaea-ekumenik och Stockholms-ekumenism eller Ekumenismen och Bibeln 2.0 (60 s).

De kostar 40 kr/ex och kan beställas genom [Biblicums förlag](#) eller genom författaren, e-post larsborgstrom22@gmail.com.

CELC Europe 2025

I Nerchau, Sachsen, ägde en mycket givande och på många sätt uppbygglig kyrklig konferens rum den 22–26 maj. Det var den europeiska delen av CELC, vilket betyder Konfessionella Evangelisk-Lutherska Konferensen, som kom samman. Som värd stod Johannes-gemeinde, en församling inom Evangelisch Lutherische Freikirche, ett kyrkosamfund med ca 1 500 medlemmar, mestadels i östra Tyskland.

Det övergripande temat för konferensen var ”Människans skapelse – ett underbart budskap för världen”. Den bibliska läran om människans skapelse på den sjätte dagen, hennes särställning i skapelsen och hennes existens syfte, att leva i gemenskap med sin Skapare, lyftes fram i fyra mycket gedigna föredrag. Dagens utmaningar, som gjort att många människor fallit offer för satans förvirrande lögner, togs också upp till behandling. Så adresserades t.ex. utvecklingsläran, transhumanism, nygnosticism, könsförvirringen, konsumism och materialism och bemöttes, avslöjades i deras motsatsförhållande till det goda liv som Gud ämnat för oss. Genom att ta till oss den sanna läran om vårt ursprung och vårt mål – hur Gud skapat oss med kropp och själ i en underbar enhet, hur Kristus återlöst oss och hur vi, med både kropp och själ, en dag ska uppstå i härlighet – kan vi leva meningsfulla liv och undslippa mycket av den oro och förvirring som det moderna samhället orsakar människor. Gudstjänsten med dess predikan och sakrament ger oss kraft och näring att leva anorlunda liv, i gemenskap med Gud själv och andra kristna. Det var budskapet i särskilt ett av föredragen (av Uģis Sildegs, Lettland), ett föredrag som i svensk översättning kommer att publiceras i *Biblicum*.

Det var en sann glädje att träffa kristna från andra länder och så bli påmind om att kyrkan är allmännelig, en gemenskap av Guds barn över hela världen. Bibel- och bekännelsetrogna lutheraner må vara små grupper utspridda lite här och där, men när de ibland får komma samman i lite större grupper blir de som små glödkol som värmer och antänder varandra.

Nästa år träffas CELC:s världsvida gemenskap i Zambia och året därefter är det dags för CELC Europe att träffas igen, denna gång i Sverige!

Biblicum online

NYHET från september 2025:

distansbibelskola med Lars Borgström

Kursen hålls lördagar kl 9–12 via Zoom. Höstterminen inleds v 36 och avslutas v 49. Vårterminen inleds v 2 och avslutas v 13. Lärobok är "Horisontellt eller vertikalt – lösningen på Guds korsord".

Förfrågningar: se information på
<https://www.biblicum.se> [Aktuellt]

Pojken och hunden i himlen

En dag satt Martin Luther ute i en trädgård, djupt försjunken i tankar. Himlen var klarblå och fåglarna sjöng som om de prisade sin Skapare. Då kom en liten pojke fram till honom, med en liten lurvig hund i famnen.

”Doktor Luther,” sa pojken försiktigt. ”Får min hund följa med mig till himlen när jag dör?”

Luther tittade på honom med sina kloka, vänliga ögon och log.

”Min käre pojke,” sa han. ”Om det gläder ditt hjärta att din hund är med dig i himlen, då kommer han att vara där.”

Pojken log försiktigt, men höll fortfarande hårt om sin vän.

”Men... kommer han vara likadan som nu? Kommer han att känna igen mig?”

Då lutade sig Luther fram, som om han ville viska en hemlighet.

”Han kommer springa mot dig så fort han ser dig, med svansen viftande som vinden i vetefälten. Och vet du vad mer?” sa Luther och

blinkade. ”Hans päls kommer att vara gyllene, skimrande som solnedgången, och i den kommer pärlor glittra – för i himlen blir allting vackrare, även det vi redan älskar mest.”

Pojkens ögon blev stora.

”Som en kunglig hund?”

”Som en himmelsk vän,” sa Luther, ”för Gud glömmer inte ens den minsta sparven – och Han glömmer inte din hund heller.”

Och så återgick Luther till sina tankar, medan pojken sprang iväg, med sin hund skuttande vid sin sida – som om de redan lekte på de eviga ängarna.

Legenden om Martin Luther och pojken som frågar om hans hund får följa med till himlen är en tröstande berättelse som finns återgiven i olika versioner. I vissa varianter säger Luther detaljer som att hundens päls i himlen skulle vara gyllene och beströdd med pärlor.

Berättelsen kan dock inte dokumenteras i Luthers egna skrifter eller i samtida källor. Det verkar snarare vara en folklig tradition eller en pedagogisk anekdot som speglar Luthers teologiska syn på Guds godhet och omsorg, särskilt i samtal med barn.

Trots att det inte finns en verifierad källa till denna specifika anekdot, har dess budskap om hopp och tröst gjort den populär i olika sammanhang, särskilt inom barnundervisning och predikningar.

Nyskapelse

"(...) när Han steg upp ur vattnet, såg Han himlen dela sig och Anden komma ner över Honom som en duva. Och en röst kom från himlen: 'Du är min älskade Son. I dig har jag min glädje.'"

Detta liknar vad som skedde på Noas ark. När vattnet som dränkte jorden med dess onda människor sjönk undan, sände Noa ut en duva över det vidsträckta vattnet. När duvan kom tillbaka med en kvist i näbben visste Noa att marken hade börjat torka.

Duvan landade på den blottlagda, rena jorden efter floden. Nu landade en duva över Jesus som varit under vattnet i sitt dop.

"I dig har jag min glädje." Vilka ord! Dessa ord avslöjar om Gud också att Han äger ett känsloliv. Att vår glädje har sitt ursprung i Gud. Fadern i himlen talar till sonen, genom vilken Han skapat jorden, om sin glädje. Gud var glad när Han skapade jorden och människorna. Han såg att det var gott. När Gud sände syndafloden var det för att återupprätta jorden och utplåna ondskan. En ny skapelse.

När vi döps är det också en gammal värld som går under och en ny som föds.

Gud har sänt Anden över vattnet. Som i begynnelsen. Som på Arken. Anden landar och tar sin boning i oss. Det nya livet tänds och den smala vägen blir synbar ur dimmorna på den nya jorden. Med Guds hjälp kan vi lära oss att gå på den vägen.

Betraktelse av Jeremiah Karlsson, författare

Lutherska Församlingen i Stockholms- och Umeåområdet

är två fristående församlingar som enligt sina stadgar är bundna till Bibeln och den lutherska kyrkans bekännelseskrifter. Församlingarna bildades 1988 med anledning av Svenska kyrkans avfall från Bibeln och den lutherska be-
kännelsen. Samtliga medlemmar har lämnat Svenska kyrkan.

Vi tror att Bibeln är alltigenom Guds ofelbara ord och därför sann i allt vad den talar, och att de evangelisk-lutherska bekännelseskrifterna, samlade i Konkordieboken, är en rätt utläggning och förklaring av Bibelns lära. Därför skall i våra församlingar allt Guds ord förkunnas rent och klart och ingenting läras som står i strid med Guds ord.

Genom en rätt förvaltning av nådemedlen, där lag och evangelium predikas och sakramenten förvaltas efter Kristi ord och instiftelse, vill församlingarna med Guds nåd sprida det glada budskapet om syndares frälsning i Jesu Kristi namn.

Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet

Gudstjänster och bibelstudier hålls i Stockholm, Uppsala, Sändalen/Vikbolandet och Kristinehamn.

Upplysningar:

Lars Borgström, Odensgatan 15, 753 13 Uppsala, tel. 073-971 73 21.

Församlingens bankgiro: 389-1397; swish: 123 – 499 26 73

Lutherska Församlingen i Umeåområdet

Upplysningar genom Roger Konradsson, tel. +46 703 664 495,
e-post: buick582008@ gmail.com.

Lutherskt Församlingsblad

utges och bekostas med frivilliga gåvor. Den som önskar få församlingsbladet och eventuellt annan information om församlingarnas verksamhet, eller önskar att församlingsbladet sändes till vänner och bekanta: kontakta redaktionen. Om någon önskar understödja församlingsbladets utgivning kan bidrag insättas på bankgiro 389-1397.

Ansvarig utgivare och redaktör:

Lars Borgström,
Odensgatan 15, 753 13 Uppsala,
tel. 073-971 73 21.

E-post: larsborgstrom22@gmail.com,
info@lutherskaforsamlingen.se

Layout: Ola Österbacka

www.lutherskaforsamlingen.se

ISSN: 1103-884